ДАНІЭЛЬ ДЭФО

РАБІНЗОН КРУЗО

ВЫДАНЬНЕ БЕЛАРУСКАГА ДАПАМАГОВАГА КАМІТЭТУ
ВАТЭНШТЭТ
1947

ДАНІЭЛЬ ДЭФО

РАБІНЗОН КРУЗО

ПЕРАКЛАЎ З АНГЕЛЬСКАЙ МОВЫ НА БЕЛАРУСКУЮ
С. КОЎШ

ВЫДАНЬНЕ БЕЛАРУСКАГА ДАПАМАГОВАГА КАМІТЭТУ
ВАТЭНШТЭТ
1947г.

ДАНІЭЛЬ ДЭФО

РАБІНЗОН КРУЗО

ПЕРАКЛАЎ З АНГЕЛЬСКАЙ МОВЫ НА БЕЛАРУСКУЮ
С. КОЎШ

ВЫДАНЬНЕ БЕЛАРУСКАГА ДАПАМАГОВАГА КАМІТЭТУ
ВАТЭНШТЭТ
1947 г.

ДАНІЭЛЬ ДЭФО

РАБІНЗОН КРУЗО

ПЕРАКЛАЎ З АНГЕЛЬСКАЙ МОВЫ НА БЕЛАРУСКУЮ
С. КОЎШ

ВЫДАНЬНЕ БЕЛАРУСКАГА ДАПАМАГОВАГА КАМІТЭТУ
ВАТЭНШТЭТ
1947г.

ДАНІЭЛЬ ДЭФО

РАБІНЗОН КРУЗО

ПЕРАКЛАЎ З АНГЕЛЬСКАЙ МОВЫ НА БЕЛАРУСКУЮ
С. КОЎШ

ВЫДАНЬНЕ БЕЛАРУСКАГА ДАПАМАГОВАГА КАМІТЭТУ
ВАТЭНШТЭТ
1947 г.

ДАНІЭЛЬ ДЭФО

РАБІНЗОН КРУЗО

ПЕРАКЛАЎ З АНГЕЛЬСКАЙ МОВЫ НА БЕЛАРУСКУЮ
С. КОЎШ

ВЫДАНЬНЕ БЕЛАРУСКАГА ДАПАМАГОВАГА КАМІТЭТУ
ВАТЭНШТЭТ
1947 г.

ДАНІЭЛЬ ДЭФО

РАБІНЗОН КРУЗО

ПЕРАКЛАЎ З АНГЕЛЬСКАЙ МОВЫ НА БЕЛАРУСКУЮ
С. КОЎШ

ВЫДАНЬНЕ БЕЛАРУСКАГА ДАПАМАГОВАГА КАМІТЭТУ
ВАТЭНШТЭТ
1947г.

ДАНІЭЛЬ ДЭФО

РАБІНЗОН КРУЗО

ПЕРАКЛАЎ З АНГЕЛЬСКАЙ МОВЫ НА БЕЛАРУСКУЮ
С. КОЎШ

ВЫДАНЬНЕ БЕЛАРУСКАГА ДАПАМАГОВАГА КАМІТЭТУ
ВАТЭНШТЭТ
1947 г.

ДАНІЭЛЬ ДЭФО

РАБІНЗОН КРУЗО

ПЕРАКЛАЎ З АНГЕЛЬСКАЙ МОВЫ НА БЕЛАРУСКУЮ
С. КОЎШ

ВЫДАНЬНЕ БЕЛАРУСКАГА ДАПАМАГОВАГА КАМІТЭТУ
ВАТЭНШТЭТ
1947г.

ДАНІЭЛЬ ДЭФО

РАБІНЗОН КРУЗО

ПЕРАКЛАЎ З АНГЕЛЬСКАЙ МОВЫ НА БЕЛАРУСКУЮ
С. КОЎШ

ВЫДАНЬНЕ БЕЛАРУСКАГА ДАПАМАГОВАГА КАМІТЭТУ
ВАТЭНШТЭТ
1947 г.

тыдняў, зваліў яго.

Чатыры месяцы працаваў Рабінзон пры пабудове лодкі і ўвесь час мроіў аб тым моманце, калі ён асягне нявядомы сухазём, які бачыў у далячыні.

Лодка атрымоўвалася вельмі ўдалая. Дзень за днём ён прыладжываў машты, габляваў сьцены і быў вельмі гордым, калі, скончыўшы працу, пабачыў ляжачую на зямлі лодку, дастаткова вялікую натое,каб зьмясьціць дваццаць чалавек.

Тады ён спрабаваў апусьціць яе на ваду. Але гэта была зусім іншая справа. Сваімі сіламі ён ня мог яе скрануць з месца,хоць прыкладаў усе натугі. Яна была занадта вялікаю. Тады спрабаваў ён капаць канал ад мора да лодкі. Але, калі зрабіў частку працы, пераканаўся, што прыдзецца выкапаць вялікую колькасьць зямлі на працягу даўгіх гадоў, пакуль вада дойдзе да лодкі.

І ён тады зрокся свайго пляну, кінуў лодку ляжаць і гніць на дажджы і сонцы, а сам астаўся ў глыбокім няшчасьці.

РАЗЬДЗЕЛ ЧАЦЬВЕРТЫ

РАБІНЗОН БУДУЕ ДРУГУЮ ЛОДКУ І ПЛЫВЕ НА ЕЙ У МОРА

За чатыры гады, якія Рабінзон прабыў на абтоку, ягоная вопратка поўнасьцю зьнішчылася, так што ў яго не асталося нічога, што-б можна было назваць імем вопраткі. Вопратку ён павінен быў мець дзеля таго, што ён ня мог хадзіць разьдзетым,бо ягоная скура сьпяклася-б ад сонца; а хадзіць з голай галавой было небясьпечна, каб ня здарыўся сонечны ўдар.

Дзеля гэтага ён зьбіраў скуры козаў ды іншых зьвяроў, як лісы і зайцы, якіх яму ўдавалася застрэліць. Пасьля шматлікіх няўдачаў ён зрабіў з казінае скуры капялюш, куртку і пару кароткіх портках.

Скуркі ён выварачываў поўсьцю навонкі, каб забясьпечыцца ад вільгаці ў пэрыядзе дажджоў. Капялюш быў вельмі высокі; з заду ён зьвісаў яму на шыю.

Пасьля шматлікіх клопатаў Рабінзон патрапіў зрабіць са скураў парасон, які ён мог адчыняць і закрываць. Ды хоць ягоная вопратка і парасон, а перадусім ягоны дзівосны капялюш, выглядалі ня вельмі прыгожа, яны былі вельмі выгоднымі, і ён мог выходзіць ува ўсякае надвор'е.

Праз наступных пяць гадоў ня здарылася нічога асаблівага, і Рабінзон увесь час пасьвячаў здабываньню харчоў, пасеву і жніву ды сушэньню радзынак.

Пад канец пятага году ён зрабіў яшчэ адну спробу збудаваць лодку. На гэты раз шмат меншую,чым перш,і хоць яму прышлося затраціць на будову каля двух гадоў, нарэшце спусьціў лодку на мора.

Лодка была замалою па тое, каб прабаваць плысьці да аддаленага сухазёму, які аднойчы бачыў, і ён скарыстоўваў яе для плаваньня каля ўзьбярэжжа ўласнага абтоку і лоўлі рыбы. На лодцы ён устанавіў невялікі машт,да якога прымацаваў маленькі ветразь, зроблены з кавалка старога карабельнага ветразя, а заміж стырна скарыстаў старое вясло. Як ён сам лічыў, лодка плавала вельмі добра.

Над стырном ён умацаваў свой вялікі парасон, нагадваючы намёт, для аховы ад сонечных праменьняў.

Рабінзон гарэў жаданьнем аплысьці навокал усяго абтоку. І вось ён заладоўвае вялікую колькасьць харчоў, бярэ сваю стрэльбу і пачынае падарожжа. Усё ішло вельмі добра, пакуль ён асягнуў усходні канец абтоку, дзе спаткаў шмат скалаў, а за імі пескавую мялізну, сягаючую на восем да дзевяці міляў у мора.

Рабінзон не спрабаваў рызыкаваць плысьці на маленькай лодцы да скалаў і паплыў да берагу, каб узышоўшы на ўзгорак разглядзець скалы і мялізну.

тыдняў, зваліў яго.

Чатыры месяцы працаваў Рабінзон пры пабудове лодкі і ўвесь час мроіў аб тым моманце, калі ён асягне няведамы сухазём, які бачыў у далячыні.

Лодка атрымоўвалася вельмі ўдалая. Дзень за днём ён прыладжываў машты, габляваў сьцены і быў вельмі гордым, калі, скончыўшы працу, пабачыў ляжачую на зямлі лодку, дастаткова вялікую натое,каб зьмясьціць дваццаць чалавек.

Тады ён спрабаваў апусьціць яе на ваду. Але гэта была зусім іншая справа. Сваімі сіламі ён ня мог яе скрануць з месца,хоць прыкладаў усе натугі. Яна была занадта вялікаю. Тады спрабаваў ён капаць канал ад мора да лодкі. Але, калі зрабіў частку працы, пераканаўся, што прыдзецца выкапаць вялікую колькасьць зямлі на працягу даўгіх гадоў, пакуль вада дойдзе да лодкі.

І ён тады зрокся свайго пляну, кінуў лодку ляжаць і гніць на дажджы і сонцы, а сам астаўся ў глыбокім няшчасьці.

РАЗЬДЗЕЛ ЧАЦЬВЕРТЫ

РАБІНЗОН БУДУЕ ДРУГУЮ ЛОДКУ І ПЛЫВЕ НА ЕЙ У МОРА

За чатыры гады, якія Рабінзон прабыў на абтоку, ягоная вопратка поўнасьцю зьнішчылася, так што ў яго не асталося нічога, што-б можна было назваць імем вопраткі. Вопратку ён павінен быў мець дзеля таго, што ён ня мог хадзіць разьдзетым,бо ягоная скура сьпяклася-б ад сонца; а хадзіць з голай галавой было небясьпечна, каб ня здарыўся сонечны ўдар.

Дзеля гэтага ён зьбіраў скуры казаў ды іншых зьвяроў, як лісы і зайцы, якіх яму ўдавалася застрэліць. Пасьля шматлікіх няўдачаў ён зрабіў з казінае скуры капялюш, куртку і пару кароткіх порткаў.

Скуркі ён вываpачываў поўсьцю навонкі, каб забясьпечыцца ад вільгаці ў пэрыядзе дажджоў. Капялюш быў вельмі высокі; з заду ён зьвісаў яму на шыю.

Пасьля шматлікіх клопатаў Рабінзон патрапіў зрабіць са скураў парасон, які ён мог адчыняць і закрываць. Ды хоць ягоная вопратка і парасон, а перадусім ягоны дзівосны капялюш, выглядалі ня вельмі прыгожа, яны былі вельмі выгоднымі, і ён мог выходзіць ува ўсякае надвор'е.

Праз наступных пяць гадоў ня здарылася нічога асаблівага, і Рабінзон увесь час пасьвячаў здабываньню харчоў, пасеву і жніву ды сушэньню радзынак.

Пад канец пятага году ён зрабіў яшчэ адну спробу збудаваць лодку. На гэты раз шмат меншую,чым перш,і хоць яму прышлося затраціць на будову каля двух гадоў, нарэшце спусьціў лодку на мора.

Лодка была замалою па тое, каб прабаваць плысьці да аддаленага сухазёму, які аднойчы бачыў, і ён скарыстоўваў яе для плаваньня каля ўзьбярэжжа ўласнага абтоку і лоўлі рыбы. На лодцы ён устанавіў невялікі машт,да якога прымацаваў маленькі ветразь, зроблены з кавалка старога карабельнага ветразя, а заміж стырна скарыстаў старое вясло. Як ён сам лічыў, лодка плавала вельмі добра.

Над стырном ён умацаваў свой вялікі парасон, нагадваючы намёт, для аховы ад сонечных праменьняў.

Рабінзон гарэў жаданьнем аплысьці навокал усяго абтоку. І вось ён заладоўвае вялікую колькасьць харчоў, бярэ сваю стрэльбу і пачынае падарожжа. Усё ішло вельмі добра, пакуль ён асягнуў усходні канец абтоку, дзе спаткаў шмат скалаў, а за імі пескавую мялізну, сягаючую на восем да дзевяці міляў у мора.

Рабінзон не спрабаваў рызыкаваць плысьці на маленькай лодцы да скалаў і паплыў да берагу, каб узышоўшы на ўзгорак разглядзець скалы і мялізну.

тыдняў, зваліў яго.

Чатыры месяцы працаваў Рабінзон пры пабудове лодкі і ўвесь час мроіў аб тым моманце, калі ён асягне няведамы сухазём, які бачыў у далячыні.

Лодка атрымоўвалася вельмі ўдалая. Дзень за днём ён прыладжываў мачты, габляваў сьцены і быў вельмі гордым, калі, скончыўшы працу, пабачыў ляжачую на зямлі лодку, дастаткова вялікую натое,каб зьмясьціць дваццаць чалавек.

Тады ён спрабаваў апусьціць яе на ваду. Але гэта была зусім іншая справа. Сваімі сіламі ён ня мог яе скрануць з месца,хоць прыкладаў усе натугі. Яна была занадта вялікаю. Тады спрабаваў ён капаць канал ад мора да лодкі. Але, калі зрабіў частку працы, пераканаўся, што прыдзецца выкапаць вялікую колькасьць зямлі на працягу даўгіх гадоў, пакуль вада дойдзе да лодкі.

І ён тады зрокся свайго пляну, кінуў лодку ляжаць і гніць на дажджы і сонцы, а сам астаўся ў глыбокім няшчасьці.

РАЗЬДЗЕЛ ЧАЦЬВЕРТЫ

РАБІНЗОН БУДУЕ ДРУГУЮ ЛОДКУ І ПЛЫВЕ НА ЕЙ У МОРА

За чатыры гады, якія Рабінзон прабыў на абтоку, ягоная вопратка поўнасьцю зьнішчылася, так што ў яго не асталося нічога, што-б можна было назваць імем вопраткі. Вопратку ён павінен быў мець дзеля таго, што ён ня мог хадзіць разьдзетым,бо ягоная скура сьпяклася-б ад сонца; а хадзіць з голай галавой было небясьпечна, каб ня здарыўся сонечны ўдар.

Дзеля гэтага ён зьбіраў скуры козаў ды іншых зьвяроў, як лісы і зайцы, якіх яму ўдавалася застрэліць. Пасьля шматлікіх няўдачаў ён зрабіў з казінае скуры капялюш, куртку і пару кароткіх порткаў.

Скуркі ён вывaрачываў поўсьцю навонкі, каб забясьпечыцца ад вільгаці ў пэрыядзе дажджоў. Капялюш быў вельмі высокі; з заду ён зьвісаў яму на шыю.

Пасьля шматлікіх клопатаў Рабінзон патрапіў зрабіць са скураў парасон, які ён мог адчыняць і закрываць. Ды хоць ягоная вопратка і парасон, а перадусім ягоны дзівосны капялюш, выглядалі ня вельмі прыгожа, яны былі вельмі выгоднымі, і ён мог выходзіць ува ўсякае надвор'е.

Праз наступных пяць гадоў ня здарылася нічога асаблівага, і Рабінзон увесь час пасьвячаў здабываньню харчоў, пасеву і жніву ды сушэньню радзынак.

Пад канец пятага году ён зрабіў яшчэ адну спробу збудаваць лодку. На гэты раз шмат меншую,чым перш,і хоць яму прышлося затраціць на будову каля двух гадоў, нарэшце спусьціў лодку на мора.

Лодка была замалою па тое, каб прабаваць плысьці да аддаленага сухазёму, які аднойчы бачыў, і ён скарыстоўваў яе для плаваньня каля ўзьбярэжжа ўласнага абтоку і лоўлі рыбы. На лодцы ён устанавіў невялікі машт,да якога прымацаваў маленькі ветразь, зроблены з кавалка старога карабельнага ветразя, а заміж стырна скарыстаў старое весло. Як ён сам лічыў, лодка плавала вельмі добра.

Над стырном ён умацаваў свой вялікі парасон, нагадваючы намёт, для аховы ад сонечных праменьняў.

Рабінзон гарэў жаданьнем аплысьці навокал усяго абтоку. І вось ён заладоўвае вялікую колькасьць харчоў, бярэ сваю стрэльбу і пачынае падарожжа. Усё ішло вельмі добра, пакуль ён асягнуў усходні канец абтоку, дзе спаткаў шмат скалаў, а за імі пескавую мялізну, сягаючую на восем да дзевяці міляў у мора.

Рабінзон не спрабаваў рызыкаваць плысьці на маленькай лодцы да скалаў і паплыў да берагу, каб узышоўшы на ўзгорак разглядзець скалы і мялізну.

тыдняў, зваліў яго.

Чатыры месяцы працаваў Рабінзон пры пабудове лодкі і ўвесь час мроіў аб тым моманце, калі ён асягне няведамы сухазём, які бачыў у далячыні.

Лодка атрымоўвалася вельмі ўдалая. Дзень за днём ён прыладжываў машты, габляваў сьцены і быў вельмі гордым, калі, скончыўшы працу, пабачыў ляжачую на зямлі лодку, дастаткова вялікую натое,каб зьмясьціць дваццаць чалавек.

Тады ён спрабаваў апусьціць яе на ваду. Але гэта была зусім іншая справа. Сваімі сіламі ён ня мог яе скрануць з месца,хоць прыкладаў усе натугі. Яна была занадта вялікаю. Тады спрабаваў ён капаць канал ад мора да лодкі. Але, калі зрабіў частку працы, пераканаўся, што прыдзецца выкапаць вялікую колькасьць зямлі на працягу дзвух гадоў, пакуль вада дойдзе да лодкі.

І ён тады зрокся свайго пляну, кінуў лодку ляжаць і гніць на дажджы і сонцы, а сам астаўся ў глыбокім няшчасьці.

РАЗЬДЗЕЛ ЧАЦЬВЕРТЫ

РАБІНЗОН БУДУЕ ДРУГУЮ ЛОДКУ І ПЛЫВЕ НА ЕЙ У МОРА

За чатыры гады, якія Рабінзон прабыў на абтоку, ягоная вопратка поўнасьцю зьнішчылася, так што ў яго не асталося нічога, што-б можна было назваць імем вопраткі. Вопратку ён павінен быў мець дзеля таго, што ён ня мог хадзіць разьдзетым,бо ягоная скура сьпяклася-б ад сонца; а хадзіць з голай галавой было небясьпечна, каб ня здарыўся сонечны ўдар.

Дзеля гэтага ён зьбіраў скуры козаў ды іншых зьвяроў, як лісы і зайцы, якіх яму ўдавалася застрэліць. Пасьля шматлікіх няўдачаў ён зрабіў з казінае скуры капялюш, куртку і пару кароткіх порткаў.

Скуркі ён вываравачываў поўсьцю навонкі, каб забясьпечыцца ад вільгаці ў пэрыядзе дажджоў. Капялюш быў вельмі высокі; з заду ён зьвісаў яму на шыю.

Пасьля шматлікіх клопатаў Рабінзон патрапіў зрабіць са скураў парасон, які ён мог адчыняць і закрываць. Ды хоць ягоная вопратка і парасон, а перадусім ягоны дзівосны капялюш, выглядалі ня вельмі прыгожа, яны былі вельмі выгоднымі, і ён мог выходзіць ува ўсякае надвор'е.

Праз наступных пяць гадоў ня здарылася нічога асаблівага, і Рабінзон увесь час пасьвячаў здабываньню харчоў, пасеву і жніву ды сушэньню радзынак.

Пад канец пятага году ён зрабіў яшчэ адну спробу збудаваць лодку. На гэты раз шмат меншую,чым перш,і хоць яму прышлося затраціць на будову каля двух гадоў, нарэшце спусьціў лодку на мора.

Лодка была замалою па тое, каб прабаваць плысьці да аддаленага сухазёму, які аднойчы бачыў, і ён скарыстоўваў яе для плаваньня каля ўзьбярэжжа ўласнага абтоку і лоўлі рыбы. На лодцы ён устанавіў невялікі машт,да якога прымацаваў маленькі ветразь, зроблены з кавалка старога карабельнага ветразя, а заміж стырна скарыстаў старое вясло. Як ён сам лічыў, лодка плавала вельмі добра.

Над стырном ён умацаваў свой вялікі парасон, нагадваючы намёт, для аховы ад сонечных праменьняў.

Рабінзон гарэў жаданьнем аплысьці навокал усяго абтоку. І вось ён заладоўвае вялікую колькасьць харчоў, бярэ сваю стрэльбу і пачынае падарожжа. Усё ішло вельмі добра, пакуль ён асягнуў усходні канец абтоку, дзе спаткаў шмат скалаў, а за імі пескавую мялізну, сягаючую на восем да дзевяці міляў у мора.

Рабінзон не спрабаваў рызыкаваць плысьці на маленькай лодцы да скалаў і паплыў да берагу, каб узышоўшы на ўзгорак разглядзець скалы і мялізну.

тыдняў, зваліў яго.

Чатыры месяцы працаваў Рабінзон пры пабудове лодкі і ўвесь час мроіў аб тым моманце, калі ён асягне няведамы сухазём, які бачыў у далячыні.

Лодка атрымоўвалася вельмі ўдалая. Дзень за днём ён прыладжываў машты, габляваў сьцены і быў вельмі гордым, калі, скончыўшы працу, пабачыў ляжачую на зямлі лодку, дастаткова вялікую натое,каб зьмясьціць дваццаць чалавек.

Тады ён спрабаваў апусьціць яе на ваду. Але гэта была зусім іншая справа. Сваімі сіламі ён ня мог яе скрануць з месца,хоць прыкладаў усе натугі. Яна была занадта вялікаю. Тады спрабаваў ён капаць канал ад мора да лодкі. Але, калі зрабіў частку працы, пераканаўся, што прыдзецца выкапаць вялікую колькасьць зямлі на працягу даўгіх гадоў, пакуль вада дойдзе да лодкі.

І ён тады зрокся свайго пляну, кінуў лодку ляжаць і гніць на дажджы і сонцы, а сам астаўся ў глыбокім няшчасьці.

РАЗЬДЗЕЛ ЧАЦЬВЕРТЫ

РАБІНЗОН БУДУЕ ДРУГУЮ ЛОДКУ І ПЛЫВЕ НА ЕЙ У МОРА

За чатыры гады, якія Рабінзон прабыў на абтоку, ягоная вопратка поўнасьцю зьнішчылася, так што ў яго не асталося нічога, што-б можна было назваць імем вопраткі. Вопратку ён павінен быў мець дзеля таго, што ён ня мог хадзіць разьдзетым,бо ягоная скура сьпяклася-б ад сонца; а хадзіць з голай галавой было небясьпечна, каб ня здарыўся сонечны ўдар.

Дзеля гэтага ён зьбіраў скуры козаў ды іншых зьвяроў, як лісы і зайцы, якіх яму ўдавалася застрэліць. Пасьля шматлікіх няўдачаў ён зрабіў з казінае скуры капялюш, куртку і пару кароткіх порткаў.

Скуркі ён вываарачываў поўсьцю навонкі, каб забясьпечыцца ад вільгаці ў пэрыядзе дажджоў. Капялюш быў вельмі высокі; з заду ён зьвісаў яму на шыю.

Пасьля шматлікіх клопатаў Рабінзон патрапіў зрабіць са скураў парасон, які ён мог адчыняць і закрываць. Ды хоць ягоная вопратка і парасон, а перадусім ягоны дзівосны капялюш, выглядалі ня вельмі прыгожа, яны былі вельмі выгоднымі, і ён мог выходзіць ува ўсякае надвор'е.

Праз наступных пяць гадоў ня здарылася нічога асаблівага, і Рабінзон увесь час пасьвячаў здабываньню харчоў, пасеву і жніву ды сушэньню радзынак.

Пад канец пятага году ён зрабіў яшчэ адну спробу збудаваць лодку. На гэты раз шмат меншую,чым перш,і хоць яму прышлося затраціць на будову каля двух гадоў, нарэшце спусьціў лодку на мора.

Лодка была замалою па тое, каб прабаваць плысьці да аддаленага сухазёму, які аднойчы бачыў, і ён скарыстоўваў яе для плаваньня каля ўзьбярэжжа ўласнага абтоку і лоўлі рыбы. На лодцы ён устанавіў невялікі машт,да якога прымацаваў маленькі ветразь, зроблены з кавалка старога карабельнага ветразя, а заміж стырна скарыстаў старое вясло. Як ён сам лічыў, лодка плавала вельмі добра.

Над стырном ён умацаваў свой вялікі парасон, нагадваючы намёт, для аховы ад сонечных праменьняў.

Рабінзон гарэў жаданьнем аплысьці навокал усяго абтоку. І вось ён заладоўвае вялікую колькасьць харчоў, бярэ сваю стрэльбу і пачынае падарожжа. Усё ішло вельмі добра, пакуль ён асягнуў усходні канец абтоку, дзе спаткаў шмат скалаў, а за імі пескавую мялізну, сягаючую на восем да дзевяці міляў у мора.

Рабінзон не спрабаваў рызыкаваць плысьці на маленькай лодцы да скалаў і паплыў да берагу, каб узышоўшы на ўзгорак разглядзець скалы і мялізну.

тыдняў, зваліў яго.

Чатыры месяцы працаваў Рабінзон пры пабудове лодкі і ўвесь час мроіў аб тым моманце, калі ён асягне няведамы сухазём, які бачыў у далячыні.

Лодка атрымоўвалася вельмі ўдалая. Дзень за днём ён прыладжываў машты, габляваў сьцены і быў вельмі гордым, калі, скончыўшы працу, пабачыў ляжачую на зямлі лодку, дастаткова вялікую натое,каб зьмясьціць дваццаць чалавек.

Тады ён спрабаваў апусьціць яе на ваду. Але гэта была зусім іншая справа. Сваімі сіламі ён ня мог яе скрануць з месца,хоць прыкладаў усе натугі. Яна была занадта вялікаю. Тады спрабаваў ён капаць канал ад мора да лодкі. Але, калі зрабіў частку працы, пераканаўся, што прыдзецца выкапаць вялікую колькасьць зямлі на працягу даўгіх гадоў, пакуль вада дойдзе да лодкі.

І ён тады зрокся свайго пляну, кінуў лодку ляжаць і гніць на дажджы і сонцы, а сам астаўся ў глыбокім няшчасьці.

РАЗЬДЗЕЛ ЧАЦЬВЕРТЫ

РАБІНЗОН БУДУЕ ДРУГУЮ ЛОДКУ І ПЛЫВЕ НА ЕЙ У МОРА

За чатыры гады, якія Рабінзон прабыў на абтоку, ягоная вопратка поўнасьцю зьнішчылася, так што ў яго не асталося нічога, што-б можна было назваць імем вопраткі. Вопратку ён павінен быў мець дзеля таго, што ён ня мог хадзіць разьдзетым,бо ягоная скура сьпяклася-б ад сонца; а хадзіць з голай галавой было небясьпечна, каб ня здарыўся сонечны ўдар.

Дзеля гэтага ён зьбіраў скуры козаў ды іншых зьвяроў, як лісы і зайцы, якіх яму ўдавалася застрэліць. Пасьля шматлікіх няўдачаў ён зрабіў з казінае скуры капялюш, куртку і пару кароткіх порткаў.

Скуркі ён выварачываў поўсьцю навонкі, каб забясьпечыцца ад вільгаці ў пэрыядзе дажджоў. Капялюш быў вельмі высокі; з заду ён зьвісаў яму на шыю.

Пасьля шматлікіх клопатаў Рабінзон патрапіў зрабіць са скураў парасон, які ён мог адчыняць і закрываць. Ды хоць ягоная вопратка і парасон, а перадусім ягоны дзівосны капялюш, выглядалі ня вельмі прыгожа, яны былі вельмі выгоднымі, і ён мог выходзіць ува ўсякае надвор'е.

Праз наступных пяць гадоў ня здарылася нічога асаблівага, і Рабінзон увесь час пасьвячаў здабываньню харчоў, пасеву і жніву ды супэньню радзынак.

Пад канец пятага году ён зрабіў яшчэ адну спробу збудаваць лодку. На гэты раз шмат меншую,чым перш,і хоць яму прышлося затраціць на будову каля двух гадоў, нарэшце спусьціў лодку на мора.

Лодка была замалою па тое, каб прабаваць плысьці да аддаленага сухазёму, які аднойчы бачыў, і ён скарыстоўваў яе для плаваньня каля ўзьбярэжжа ўласнага абтоку і лоўлі рыбы. На лодцы ён устанавіў невялікі машт,да якога прымацаваў маленькі ветразь, зроблены з кавалка старога карабельнага ветразя, а заміж стырна скарыстаў старое вясло. Як ён сам лічыў, лодка плавала вельмі добра.

Над стырном ён умацаваў свой вялікі парасон, нагадваючы намёт, для аховы ад сонечных праменьняў.

Рабінзон гарэў жаданьнем аплысьці навокал усяго абтоку. І вось ён заладоўвае вялікую колькасьць харчоў, бярэ сваю стрэльбу і пачынае падарожжа. Усё ішло вельмі добра, пакуль ён асягнуў усходні канец абтоку, дзе спаткаў шмат скалаў, а за імі пескавую мялізну, сягаючую на восем да дзевяці міляў у мора.

Рабінзон не спрабаваў рызыкаваць плысьці на маленькай лодцы да скалаў і паплыў да берагу, каб узышоўшы на ўзгорак разглядзець скалы і мялізну.

тыдняў, зваліў яго.

Чатыры месяцы працаваў Рабінзон пры пабудове лодкі і ўвесь час мроіў аб тым моманце, калі ён асягне няведамы сухазём, які бачыў у далячыні.

Лодка атрымоўвалася вельмі ўдалая. Дзень за днём ён прыладжываў машты, габляваў сьцены і быў вельмі гордым, калі, скончыўшы працу, пабачыў ляжачую на зямлі лодку, дастаткова вялікую натое,каб зьмясьціць дваццаць чалавек.

Тады ён спрабаваў апусьціць яе на ваду. Але гэта была зусім іншая справа. Сваімі сіламі ён ня мог яе скрануць з месца,хоць прыкладаў усе натугі. Яна была занадта вялікаю. Тады спрабаваў ён капаць канал ад мора да лодкі. Але, калі зрабіў частку працы, пераканаўся, што прыдзецца выкапаць вялікую колькасьць зямлі на працягу даўгіх гадоў, пакуль вада дойдзе да лодкі.

І ён тады зрокся свайго пляну, кінуў лодку ляжаць і гніць на дажджы і сонцы, а сам астаўся ў глыбокім няшчасьці.

РАЗЬДЗЕЛ ЧАЦЬВЕРТЫ

РАБІНЗОН БУДУЕ ДРУГУЮ ЛОДКУ І ПЛЫВЕ НА ЕЙ У МОРА

За чатыры гады, якія Рабінзон прабыў на абтоку, ягоная вопратка поўнасьцю зьнішчылася, так што ў яго не асталося нічога, што-б можна было назваць імем вопраткі. Вопратку ён павінен быў мець дзеля таго, што ён ня мог хадзіць разьдзетым,бо ягоная скура сьпяклася-б ад сонца; а хадзіць з голай галавой было небясьпечна, каб ня здарыўся сонечны ўдар.

Дзеля гэтага ён зьбіраў скуры козаў ды іншых зьвяроў, як лісы і зайцы, якіх яму ўдавалася застрэліць. Пасьля шматлікіх няўдачаў ён зрабіў з казінае скуры капялюш, куртку і пару кароткіх порткаў.

Скуркі ён выварачываў поўсьцю навонкі, каб забясьпечыцца ад вільгаці ў пэрыядзе дажджоў. Капялюш быў вельмі высокі; з заду ён зьвісаў яму на шыю.

Пасьля шматлікіх клопатаў Рабінзон патрапіў зрабіць са скураў парасон, які ён мог адчыняць і закрываць. Ды хоць ягоная вопратка і парасон, а перадусім ягоны дзівосны капялюш, выглядалі ня вельмі прыгожа, яны былі вельмі выгоднымі, і ён мог выходзіць ува ўсякае надвор'е.

Праз наступных пяць гадоў ня здарылася нічога асаблівага, і Рабінзон увесь час пасьвячаў здабываньню харчоў, пасеву і жніву ды сушэньню радзынак.

Пад канец пятага году ён зрабіў яшчэ адну спробу збудаваць лодку. На гэты раз шмат меншую,чым перш,і хоць яму прышлося затрацiць на будову каля двух гадоў, нарэшце спусьціў лодку на мора.

Лодка была замалою па тое, каб прабаваць плысьці да аддаленага сухазёму, які аднойчы бачыў, і ён скарыстоўваў яе для плаваньня каля ўзьбярэжжа ўласнага абтоку і лоўлі рыбы. На лодцы ён устанавіў невялікі машт,да якога прымацаваў маленькі ветразь, зроблены з кавалка старога карабельнага ветразя, а заміж стырна скарыстаў старое вясло. Як ён сам лічыў, лодка плавала вельмі добра.

Над стырном ён умацаваў свой вялікі парасон, нагадваючы намёт, для аховы ад сонечных праменьняў.

Рабінзон гарэў жаданьнем аплысьці навокал усяго абтоку. І вось ён заладоўвае вялікую колькасьць харчоў, бярэ сваю стрэльбу і пачынае падарожжа. Усё ішло вельмі добра, пакуль ён асягнуў усходні канец абтоку, дзе спаткаў шмат скалаў, а за імі пескавую мялізну, сягаючую на восем да дзевяці міляў у мора.

Рабінзон не спрабаваў рызыкаваць плысьці на маленькай лодцы да скалаў і паплыў да берагу, каб узышоўшы на ўзгорак разглядзець скалы і мялізну.

тыдняў, зваліў яго.

Чатыры месяцы працаваў Рабінзон пры пабудове лодкі і ўвесь час мроіў аб тым моманце, калі ён асягне няведамы сухазём, які бачыў у далячыні.

Лодка атрымоўвалася вельмі ўдалая. Дзень за днём ён прыладжываў машты, габляваў сьцены і быў вельмі гордым, калі, скончыўшы працу, пабачыў ляжачую на зямлі лодку, дастаткова вялікую натое,каб зьмясьціць дваццаць чалавек.

Тады ён спрабаваў апусьціць яе на ваду. Але гэта была зусім іншая справа. Сваімі сіламі ён ня мог яе скрануць з месца,хоць прыкладаў усе натугі. Яна была занадта вялікаю. Тады спрабаваў ён капаць канал ад мора да лодкі. Але, калі зрабіў частку працы, пераканаўся, што прыдзецца выкапаць вялікую колькасьць зямлі на працягу даўгіх гадоў, пакуль вада дойдзе да лодкі.

І ён тады зрокся свайго пляну, кінуў лодку ляжаць і гніць на дажджы і сонцы, а сам астаўся ў глыбокім няшчасьці.

РАЗЬДЗЕЛ ЧАЦЬВЕРТЫ

РАБІНЗОН БУДУЕ ДРУГУЮ ЛОДКУ І ПЛЫВЕ НА ЕЙ У МОРА

За чатыры гады, якія Рабінзон прабыў на абтоку, ягоная вопратка поўнасьцю зьнішчылася, так што ў яго не асталося нічога, што-б можна было назваць імем вопраткі. Вопратку ён павінен быў мець дзеля таго, што ён ня мог хадзіць разьдзетым,бо ягоная скура сьпяклася-б ад сонца; а хадзіць з голай галавой было небясьпечна, каб ня здарыўся сонечны ўдар.

Дзеля гэтага ён зьбіраў скуры козаў ды іншых зьвяроў, як лісы і зайцы, якіх яму ўдавалася застрэліць. Пасьля шматлікіх няўдачаў ён зрабіў з казінае скуры капялюш, куртку і пару кароткіх порткаў.

Скуркі ён выварачываў поўсьцю навонкі, каб забясьпечыцца ад вільгаці ў перыядзе дажджоў. Капялюш быў вельмі высокі; з заду ён зьвісаў яму на шыю.

Пасьля шматлікіх клопатаў Рабінзон патрапіў зрабіць са скураў парасон, які ён мог адчыняць і закрываць. Ды хоць ягоная вопратка і парасон, а перадусім ягоны дзівосны капялюш, выглядалі ня вельмі прыгожа, яны былі вельмі выгоднымі, і ён мог выходзіць ува ўсякае надвор'е.

Праз наступных пяць гадоў ня здарылася нічога асаблівага, і Рабінзон увесь час пасьвячаў здабываньню харчоў, пасеву і жніву ды сушэньню радзынак.

Пад канец пятага году ён зрабіў яшчэ адну спробу збудаваць лодку. На гэты раз шмат меншую,чым перш,і хоць яму прышлося затраціць на будову каля двух гадоў, нарэшце спусьціў лодку на мора.

Лодка была замалою па тое, каб прабаваць плысьці да аддаленага сухазёму, які аднойчы бачыў, і ён скарыстоўваў яе для плаваньня каля ўзьбярэжжа ўласнага абтоку і лоўлі рыбы. На лодцы ён устанавіў невялікі машт,да якога прымацаваў маленькі ветразь, зроблены з кавалка старога карабельнага ветразя, а заміж стырна скарыстаў старое вясло. Як ён сам лічыў, лодка плавала вельмі добра.

Над стырном ён умацаваў свой вялікі парасон, нагадваючы намёт, для аховы ад сонечных праменьняў.

Рабінзон гарэў жаданьнем аплысьці навокал усяго абтоку. І вось ён заладоўвае вялікую колькасьць харчоў, бярэ сваю стрэльбу і пачынае падарожжа. Усё ішло вельмі добра, пакуль ён асягнуў усходні канец абтоку, дзе спаткаў шмат скалаў, а за імі пескавую мялізну, сягаючую на восем да дзевяці міляў у мора.

Рабінзон не спрабаваў рызыкаваць плысьці на маленькай лодцы да скалаў і паплыў да берагу, каб узышоўшы на ўзгорак разглядзець скалы і мялізну.

тыдняў, зваліў яго.

Чатыры месяцы працаваў Рабінзон пры пабудове лодкі і ўвесь час мроіў аб тым моманце, калі ён асягне няведамы сухазём, які бачыў у далячыні.

Лодка атрымоўвалася вельмі ўдалая. Дзень за днём ён прыладжываў мачты, габляваў сьцены і быў вельмі гордым, калі, скончыўшы працу, пабачыў ляжачую на зямлі лодку, дастаткова вялікую натое,каб зьмясьціць дваццаць чалавек.

Тады ён спрабаваў апусьціць яе на ваду. Але гэта была зусім іншая справа. Сваімі сіламі ён ня мог яе скрануць з месца,хоць прыкладаў усе натугі. Яна была занадта вялікаю. Тады спрабаваў ён капаць канал ад мора да лодкі. Але, калі зрабіў частку працы, пераканаўся, што прыдзецца выкапаць вялікую колькасьць зямлі на працягу даўгіх гадоў, пакуль вада дойдзе да лодкі.

І ён тады зрокся свайго пляну, кінуў лодку ляжаць і гніць на дажджы і сонцы, а сам астаўся ў глыбокім няшчасьці.

РАЗЬДЗЕЛ ЧАЦЬВЕРТЫ

РАБІНЗОН БУДУЕ ДРУГУЮ ЛОДКУ І ПЛЫВЕ НА ЕЙ У МОРА

За чатыры гады, якія Рабінзон прабыў на абтоку, ягоная вопратка поўнасьцю зьнішчылася, так што ў яго не асталося нічога, што-б можна было назваць імем вопраткі. Вопратку ён павінен быў мець дзеля таго, што ён ня мог хадзіць разьдзетым,бо ягоная скура сьпяклася-б ад сонца; а хадзіць з голай галавой было небясьпечна, каб ня здарыўся сонечны ўдар.

Дзеля гэтага ён зьбіраў скуры козаў ды іншых зьвяроў, як лісы і зайцы, якіх яму ўдавалася застрэліць. Пасьля шматлікіх няўдачаў ён зрабіў з казінае скуры капялюш, куртку і пару кароткіх порткаў.

Скуркі ён вываракваў поўсьцю навонкі, каб забясьпечыцца ад вільгаці ў пэрыядзе дажджоў. Капялюш быў вельмі высокі; з заду ён зьвісаў яму на шыю.

Пасьля шматлікіх клопатаў Рабінзон патрапіў зрабіць са скураў парасон, які ён мог адчыняць і закрываць. Ды хоць ягоная вопратка і парасон, а перадусім ягоны дзівосны капялюш, выглядалі ня вельмі прыгожа, яны былі вельмі выгоднымі, і ён мог выходзіць ува ўсякае надвор'е.

Праз наступных пяць гадоў ня здарылася нічога асаблівага, і Рабінзон увесь час пасьвячаў здабываньню харчоў, пасеву і жніву ды сушэньню радзынак.

Пад канец пятага году ён зрабіў яшчэ адну спробу збудаваць лодку. На гэты раз шмат меншую,чым перш,і хоць яму прышлося затраціць на будову каля двух гадоў, нарэшце спусьціў лодку на мора.

Лодка была замалою па тое, каб прабаваць плысьці да аддаленага сухазёму, які аднойчы бачыў, і ён скарыстоўваў яе для плаваньня каля ўзьбярэжжа ўласнага абтоку і лоўлі рыбы. На лодцы ён устанавіў невялікі машт,да якога прымацаваў маленькі ветразь, зроблены з кавалка старога карабельнага ветразя, а заміж стырна скарыстаў старое вясло. Як ён сам лічыў, лодка плавала вельмі добра.

Над стырном ён умацаваў свой вялікі парасон, нагадваючы намёт, для аховы ад сонечных праменьняў.

Рабінзон гарэў жаданьнем аплысьці навокал усяго абтоку. І вось ён заладоўвае вялікую колькасьць харчоў, бярэ сваю стрэльбу і пачынае падарожжа. Усё ішло вельмі добра, пакуль ён асягнуў усходні канец абтоку, дзе спаткаў шмат скалаў, а за імі пескавую мялізну, сягаючую на восем да дзевяці міляў у мора.

Рабінзон не спрабаваў рызыкаваць плысьці на маленькай лодцы да скалаў і паплыў да берагу, каб узышоўшы на ўзгорак разглядзець скалы і мялізну.

тыдняў, зваліў яго.

Чатыры месяцы працаваў Рабінзон пры пабудове лодкі і ўвесь час мроіў аб тым моманце, калі ён асягне няведамы сухазём, які бачыў у далячыні.

Лодка атрымоўвалася вельмі ўдалая. Дзень за днём ён прыладжываў машты, габляваў сьцены і быў вельмі гордым, калі, скончыўшы працу, пабачыў ляжачую на зямлі лодку, дастаткова вялікую натое, каб зьмясьціць дваццаць чалавек.

Тады ён спрабаваў апусьціць яе на ваду. Але гэта была зусім іншая справа. Сваімі сіламі ён ня мог яе скрануць з месца, хоць прыкладаў усе натугі. Яна была занадта вялікаю. Тады спрабаваў ён капаць канал ад мора да лодкі. Але, калі зрабіў частку працы, пераканаўся, што прыдзецца выкапаць вялікую колькасьць зямлі на працягу даўгіх гадоў, пакуль вада дойдзе да лодкі.

І ён тады зрокся свайго пляну, кінуў лодку ляжаць і гніць на дажджы і сонцы, а сам астаўся ў глыбокім нячасьці.

РАЗЬДЗЕЛ ЧАЦЬВЕРТЫ

РАБІНЗОН БУДУЕ ДРУГУЮ ЛОДКУ І ПЛЫВЕ НА ЁЙ У МОРА

За чатыры гады, якія Рабінзон прабыў на абтоку, ягоная вопратка поўнасьцю зьнішчылася, так што ў яго не асталося нічога, што-б можна было назваць імем вопраткі. Вопратку ён павінен быў мець дзеля таго, што ён ня мог хадзіць разьдзетым,бо ягоная скура сьпяклася-б ад сонца; а хадзіць з голай галавой было небясьпечна, каб ня здарыўся сонечны ўдар.

Дзеля гэтага ён зьбіраў скуры козаў ды іншых зьвяроў, як лісы і зайцы, якіх яму ўдавалася застрэліць. Пасьля шматлікіх няўдачаў ён зрабіў з казінае скуры капялюш, куртку і пару кароткіх порткаў.

Скуркі ён выварачываў поўсьцю навонкі, каб забясьпечыцца ад вільгаці ў пэрыядзе дажджоў. Капялюш быў вельмі высокі; з заду ён зьвісаў яму на шыю.

Пасьля шматлікіх клопатаў Рабінзон патрапіў зрабіць са скураў парасон, які ён мог адчыняць і закрываць. Ды хоць ягоная вопратка і парасон, а перадусім ягоны дзівосны капялюш, выглядалі ня вельмі прыгожа, яны былі вельмі выгоднымі, і ён мог выходзіць ува ўсякае надвор'е.

Праз наступных пяць гадоў ня здарылася нічога асаблівага, і Рабінзон увесь час пасьвячаў здабываньню харчоў, пасеву і жніву ды сушэньню радзынак.

Пад канец пятага году ён зрабіў яшчэ адну спробу збудаваць лодку. На гэты раз шмат меншую,чым перш,і хоць яму прышлося затраціць на будову каля двух гадоў, нарэшце спусьціў лодку на мора.

Лодка была замалою па тое, каб прабаваць плысьці да аддаленага сухазёму, які аднойчы бачыў, і ён скарыстоўваў яе для плаваньня каля ўзьбярэжжа ўласнага абтоку і лоўлі рыбы. На лодцы ён устанавіў невялікі машт,да якога прымацаваў маленькі ветразь, зроблены з кавалка старога карабельнага ветразя, а заміж стырна скарыстаў старое вясло. Як ён сам лічыў, лодка плавала вельмі добра.

Над стырном ён умацаваў свой вялікі парасон, нагадваючы намёт, для аховы ад сонечных праменьняў.

Рабінзон гарэў жаданьнем аплысьці навокал усяго абтоку. І вось ён заладоўвае вялікую колькасьць харчоў, бярэ сваю стрэльбу і пачынае падарожжа. Усё ішло вельмі добра, пакуль ён асягнуў усходні канец абтоку, дзе спаткаў шмат скалаў, а за імі пескавую мялізну, сягаючую на восем да дзевяці міляў у мора.

Рабінзон не спрабаваў рызыкаваць плысьці на маленькай лодцы да скалаў і паплыў да берагу, каб узышоўшы на ўзгорак разглядзець скалы і мялізну.

тыдняў, зваліў яго.

Чатыры месяцы працаваў Рабінзон пры пабудове лодкі і ўвесь час мроіў аб тым моманце, калі ён асягне няведамы сухазём, які бачыў у далячыні.

Лодка атрымоўвалася вельмі ўдалая. Дзень за днём ён прыладжываў машты, габляваў сьцены і быў вельмі гордым, калі, скончыўшы працу, пабачыў ляжачую на зямлі лодку, дастаткова вялікую натое,каб зьмясьціць дваццаць чалавек.

Тады ён спрабаваў апусьціць яе на ваду. Але гэта была зусім іншая справа. Сваімі сіламі ён ня мог яе скрануць з месца,хоць прыкладаў усе натугі. Яна была занадта вялікаю. Тады спрабаваў ён капаць канал ад мора да лодкі. Але, калі зрабіў частку працы, пераканаўся, што прыдзецца выкапаць вялікую колькасьць зямлі на працягу даўгіх гадоў, пакуль вада дойдзе да лодкі.

І ён тады зрокся свайго пляну, кінуў лодку ляжаць і гніць на дажджы і сонцы, а сам астаўся ў глыбокім нямчасьці.

РАЗЬДЗЕЛ ЧАЦЬВЕРТЫ

РАБІНЗОН БУДУЕ ДРУГУЮ ЛОДКУ І ПЛЫВЕ НА ЕЙ У МОРА

За чатыры гады, якія Рабінзон прабыў на абтоку, ягоная вопратка поўнасьцю зьнішчылася, так што ў яго не асталося нічога, што-б можна было назваць імем вопраткі. Вопратку ён павінен быў мець дзеля таго, што ён ня мог хадзіць разьдзетым,бо ягоная скура сьпяклася-б ад сонца; а хадзіць з голай галавой было небясьпечна, каб ня здарыўся сонечны ўдар.

Дзеля гэтага ён зьбіраў скуры козаў ды іншых зьвяроў, як лісы і зайцы, якіх яму ўдавалася застрэліць. Пасьля шматлікіх няўдачаў ён зрабіў з казінае скуры капялюш, куртку і пару кароткіх порткаў.

Скуркі ён вываранчываў поўсьцю навонкі, каб забясьпечыцца ад вільгаці ў пэрыядзе дажджоў. Капялюш быў вельмі высокі; з заду ён зьвісаў яму на шыю.

Пасьля шматлікіх клопатаў Рабінзон патрапіў зрабіць са скураў парасон, які ён мог адчыняць і закрываць. Ды хоць ягоная вопратка і парасон, а перадусім ягоны дзівосны капялюш, выглядалі ня вельмі прыгожа, яны былі вельмі выгоднымі, і ён мог выходзіць ува ўсякае надвор'е.

Праз наступных пяць гадоў ня здарылася нічога асаблівага, і Рабінзон увесь час пасьвячаў здабываньню харчоў, пасеву і жніву ды супэньню радзынак.

Пад канец пятага году ён зрабіў яшчэ адну спробу збудаваць лодку. На гэты раз шмат меншую,чым перш,і хоць яму прышлося затраціць на будову каля двух гадоў, нарэшце спусьціў лодку на мора.

Лодка была замалою па тое, каб прабаваць плысьці да аддаленага сухазёму, які аднойчы бачыў, і ён скарыстоўваў яе для плаваньня каля ўзьбярэжжа ўласнага абтоку і лоўлі рыбы. На лодцы ён устанавіў невялікі машт,да якога прымацаваў маленькі ветразь, зроблены з кавалка старога карабельнага ветразя, а заміж стырна скарыстаў старое вясло. Як ён сам лічыў, лодка плавала вельмі добра.

Над стырном ён умацаваў свой вялікі парасон, нагадваючы намёт, для аховы ад сонечных праменьняў.

Рабінзон гарэў жаданьнем аплысьці навокал усяго абтоку. І вось ён заладоўвае вялікую колькасьць харчоў, бярэ сваю стрэльбу і пачынае падарожжа. Усё ішло вельмі добра, пакуль ён асягнуў усходні канец абтоку, дзе спаткаў шмат скалаў, а за імі пескавую мялізну, сягаючую на восем да дзевяці міляў у мора.

Рабінзон не спрабаваў рызыкаваць плысьці на маленькай лодцы да скалаў і паплыў да берагу, каб узышоўшы на ўзгорак разглядзець скалы і мялізну.

тыдняў, зваліў яго.

Чатыры месяцы працаваў Рабінзон пры пабудове лодкі і ўвесь час мроіў аб тым моманце, калі ён асягне няведамы сухазём, які бачыў у далячыні.

Лодка атрымоўвалася вельмі ўдалая. Дзень за днём ён прыладжываў машты, габляваў сьцены і быў вельмі гордым, калі, скончыўшы працу, пабачыў ляжачую на зямлі лодку, дастаткова вялікую натое,каб зьмясьціць дваццаць чалавек.

Тады ён спрабаваў апусьціць яе на ваду. Але гэта была зусім іншая справа. Сваімі сіламі ён ня мог яе скрануць з месца,хоць прыкладаў усе натугі. Яна была занадта вялікаю. Тады спрабаваў ён капаць канал ад мора да лодкі. Але, калі зрабіў частку працы, пераканаўся, што прыдзецца выкапаць вялікую колькасьць зямлі на працягу даўгіх гадоў, пакуль вада дойдзе да лодкі.

І ён тады зрокся свайго пляну, кінуў лодку ляжаць і гніць на дажджы і сонцы, а сам астаўся ў глыбокім няшчасьці.

РАЗЬДЗЕЛ ЧАЦЬВЕРТЫ

РАБІНЗОН БУДУЕ ДРУГУЮ ЛОДКУ І ПЛЫВЕ НА ЕЙ У МОРА

За чатыры гады, якія Рабінзон прабыў на абтоку, ягоная вопратка поўнасьцю зьнішчылася, так што ў яго не асталося нічога, што-б можна было назваць імем вопраткі. Вопратку ён павінен быў мець дзеля таго, што ён ня мог хадзіць разьдзетым,бо ягоная скура сьпяклася-б ад сонца; а хадзіць з голай галавой было небясьпечна, каб ня здарыўся сонечны ўдар.

Дзеля гэтага ён зьбіраў скуры козаў ды іншых зьвяроў, як лісы і зайцы, якіх яму ўдавалася застрэліць. Пасьля шматлікіх няўдачаў ён зрабіў з казінае скуры капялюш, куртку і пару кароткіх порткаў.

Скуркі ён вываарачываў поўсьцю навонкі, каб забясьпечыцца ад вільгаці ў пэрыядзе дажджоў. Капялюш быў вельмі высокі; з заду ён зьвісаў яму на шыю.

Пасьля шматлікіх клопатаў Рабінзон патрапіў зрабіць са скураў парасон, які ён мог адчыняць і закрываць. Ды хоць ягоная вопратка і парасон, а перадусім ягоны дзівосны капялюш, выглядалі ня вельмі прыгожа, яны былі вельмі выгоднымі, і ён мог выходзіць ува ўсякае надвор'е.

Праз наступных пяць гадоў ня здарылася нічога асаблівага, і Рабінзон увесь час пасьвячаў здабываньню харчоў, пасеву і жніву ды сушэньню радзынак.

Пад канец пятага году ён зрабіў яшчэ адну спробу збудаваць лодку. На гэты раз шмат меншую,чым перш,і хоць яму прышлося затраціць на будову каля двух гадоў, нарэшце спусьціў лодку на мора.

Лодка была замалою па тое, каб прабаваць плысьці да аддаленага сухазёму, які аднойчы бачыў, і ён скарыстоўваў яе для плаваньня каля ўзьбярэжжа ўласнага абтоку і лоўлі рыбы. На лодцы ён устанавіў невялікі машт,да якога прымацаваў маленькі ветразь, зроблены з кавалка старога карабельнага ветразя, а заміж стырна скарыстаў старое вясло. Як ён сам лічыў, лодка плавала вельмі добра.

Над стырном ён умацаваў свой вялікі парасон, нагадваючы намёт, для аховы ад сонечных праменьняў.

Рабінзон гарэў жаданьнем аплысьці навокал усяго абтоку. І вось ён заладоўвае вялікую колькасьць харчоў, бярэ сваю стрэльбу і пачынае падарожжа. Усё ішло вельмі добра, пакуль ён асягнуў усходні канец абтоку, дзе спаткаў шмат скалаў, а за імі пескавую мялізну, сягаючую на восем да дзевяці міляў у мора.

Рабінзон не спрабаваў рызыкаваць плысьці на маленькай лодцы да скалаў і паплыў да берагу, каб узышоўшы на ўзгорак разглядзець скалы і мялізну.

тыдняў, зваліў яго.

Чатыры месяцы працаваў Рабінзон пры пабудове лодкі і ўвесь час мроіў аб тым моманце, калі ён асягне нявеадамы сухазём, які бачыў у далячыні.

Лодка атрымоўвалася вельмі ўдалая. Дзень за днём ён прыладжываў машты, габляваў сьцены і быў вельмі гордым, калі, скончыўшы працу, пабачыў ляжачую на зямлі лодку, дастаткова вялікую натое,каб зьмясьціць дваццаць чалавек.

Тады ён спрабаваў апусьціць яе на ваду. Але гэта была зусім іншая справа. Сваімі сіламі ён ня мог яе скрануць з месца,хоць прыкладаў усе натугі. Яна была занадта вялікаю. Тады спрабаваў ён капаць канал ад мора да лодкі. Але, калі зрабіў частку працы, пераканаўся, што прыдзецца выкапаць вялікую колькасьць зямлі на працягу доўгіх гадоў, пакуль вада дойдзе да лодкі.

І ён тады зрокся свайго пляну, кінуў лодку ляжаць і гніць на дажджы і сонцы, а сам астаўся ў глыбокім няшчасьці.

РАЗЬДЗЕЛ ЧАЦЬВЕРТЫ

РАБІНЗОН БУДУЕ ДРУГУЮ ЛОДКУ І ПЛЫВЕ НА ЕЙ У МОРА

За чатыры гады, якія Рабінзон прабыў на абтоку, ягоная вопратка поўнасьцю зьнішчылася, так што ў яго не асталося нічога, што-б можна было назваць імем вопраткі. Вопратку ён павінен быў мець дзеля таго, што ён ня мог хадзіць разьдзетым,бо ягоная скура сьпяклася-б ад сонца; а хадзіць з голай галавой было небясьпечна, каб ня здарыўся сонечны ўдар.

Дзеля гэтага ён зьбіраў скуры козаў ды іншых зьвяроў, як лісы і зайцы, якіх яму ўдавалася застрэліць. Пасьля шматлікіх няўдачаў ён зрабіў з казінае скуры капялюш, куртку і пару кароткіх порткаў.

Скуркі ён вываручываў поўсьцю навонкі, каб забясьпечыцца ад вільгаці ў пэрыядзе дажджоў. Капялюш быў вельмі высокі; з заду ён зьвісаў яму на шыю.

Пасьля шматлікіх клопатаў Рабінзон патрапіў зрабіць са скураў парасон, які ён мог адчыняць і закрываць. Ды хоць ягоная вопратка і парасон, а перадусім ягоны дзівосны капялюш, выглядалі ня вельмі прыгожа, яны былі вельмі выгоднымі, і ён мог выходзіць ува ўсякае надвор'е.

Праз наступных пяць гадоў ня здарылася нічога асаблівага, і Рабінзон увесь час пасьвячаў здабываньню харчоў, пасеву і жніву ды сушэньню радзынак.

Пад канец пятага году ён зрабіў яшчэ адну спробу збудаваць лодку. На гэты раз шмат меншую,чым перш,і хоць яму прышлося затраціць на будову каля двух гадоў, нарэшце спусьціў лодку на мора.

Лодка была замалою па тое, каб прабаваць плысьці да аддаленага сухазёму, які аднойчы бачыў, і ён скарыстоўваў яе для плаваньня каля ўзьбярэжжа ўласнага абтоку і лоўлі рыбы. На лодцы ён устанавіў невялікі машт,да якога прымацаваў маленькі ветразь, зроблены з кавалка старога карабельнага ветразя, а заміж стырна скарыстаў старое вясло. Як ён сам лічыў, лодка плавала вельмі добра.

Над стырном ён умацаваў свой вялікі парасон, нагадваючы намёт, для аховы ад сонечных праменьняў.

Рабінзон гарэў жаданьнем аплысьці навокал усяго абтоку. І вось ён заладоўвае вялікую колькасьць харчоў, бярэ сваю стрэльбу і пачынае падарожжа. Усё ішло вельмі добра, пакуль ён асягнуў усходні канец абтоку, дзе спаткаў шмат скалаў, а за імі пескавую мялізну, сягаючую на восем да дзевяці міляў у мора.

Рабінзон не спрабаваў рызыкаваць плысьці на маленькай лодцы да скалаў і паплыў да берагу, каб узышоўшы на ўзгорак разглядзець скалы і мялізну.

тыдняў, зваліў яго.

Чатыры месяцы працаваў Рабінзон пры пабудове лодкі і ўвесь час мроіў аб тым моманце, калі ён асягне няведамы сухазём, які бачыў у далячыні.

Лодка атрымоўвалася вельмі ўдалая. Дзень за днём ён прыладжываў машты, габляваў сьцены і быў вельмі гордым, калі, скончыўшы працу, пабачыў ляжачую на зямлі лодку, дастаткова вялікую натое,каб зьмясьціць дваццаць чалавек.

Тады ён спрабаваў апусьціць яе на ваду. Але гэта была зусім іншая справа. Сваімі сіламі ён ня мог яе скрануць з месца,хоць прыкладаў усе натугі. Яна была занадта вялікаю. Тады спрабаваў ён капаць канал ад мора да лодкі. Але, калі зрабіў частку працы, пераканаўся, што прыдзецца выкапаць вялікую колькасьць зямлі на працягу доўгіх гадоў, пакуль вада дойдзе да лодкі.

І ён тады зрокся свайго пляну, кінуў лодку ляжаць і гніць на дажджы і сонцы, а сам астаўся ў глыбокім няшчасьці.

РАЗЬДЗЕЛ ЧАЦЬВЕРТЫ

РАБІНЗОН БУДУЕ ДРУГУЮ ЛОДКУ І ПЛЫВЕ НА ЕЙ У МОРА

За чатыры гады, якія Рабінзон прабыў на абтоку, ягоная вопратка поўнасьцю зьнішчылася, так што ў яго не асталося нічога, што-б можна было назваць імем вопраткі. Вопратку ён павінен быў мець дзеля таго, што ён ня мог хадзіць разьдзетым,бо ягоная скура сьпяклася-б ад сонца; а хадзіць з голай галавой было небясьпечна, каб ня здарыўся сонечны ўдар.

Дзеля гэтага ён зьбіраў скуры козаў ды іншых зьвяроў, як лісы і зайцы, якіх яму ўдавалася застрэліць. Пасьля шматлікіх няўдачаў ён зрабіў з казінае скуры капялюш, куртку і пару кароткіх порткаў.

Скуркі ён вывaрaчваў поўсьцю навонкі, каб забясьпечыцца ад вільгаці ў пэрыядзе дажджоў. Капялюш быў вельмі высокі; з заду ён зьвісаў яму на шыю.

Пасьля шматлікіх клопатаў Рабінзон патрапіў зрабіць са скураў парасон, які ён мог адчыняць і закрываць. Ды хоць ягоная вопратка і парасон, а перадусім ягоны дзівосны капялюш, выглядалі ня вельмі прыгожа, яны былі вельмі выгоднымі, і ён мог выходзіць ува ўсякае надвор'е.

Праз наступных пяць гадоў ня здарылася нічога асаблівага, і Рабінзон увесь час пасьвячаў здабываньню харчоў, пасеву і жніву ды сушэньню разынак.

Пад канец пятага году ён зрабіў яшчэ адну спробу збудаваць лодку. На гэты раз шмат меншую,чым перш,і хоць яму прышлося затраціць на будову каля двух гадоў, нарэшце спусьціў лодку на мора.

Лодка была замалою па тое, каб прабаваць плысьці да аддаленага сухазёму, які аднойчы бачыў, і ён скарыстоўваў яе для плаваньня каля ўзьбярэжжа ўласнага абтоку і лоўлі рыбы. На лодцы ён устанавіў невялікі машт,да якога прымацаваў маленькі ветразь, зроблены з кавалка старога карабельнага ветразя, а замiж стырна скарыстаў старое вясло. Як ён сам лічыў, лодка плавала вельмі добра.

Над стырном ён умацаваў свой вялікі парасон, нагадваючы намёт, для аховы ад сонечных праменьняў.

Рабінзон гарэў жаданьнем аплысьці навокал усяго абтоку. І вось ён заладоўвае вялікую колькасьць харчоў, бярэ сваю стрэльбу і пачынае падарожжа. Усё ішло вельмі добра, пакуль ён асягнуў усходні канец абтоку, дзе спаткаў шмат скалаў, а за імі пескавую мялізну, сягаючую на восем да дзевяці міляў у мора.

Рабінзон не спрабаваў рызыкаваць плысьці на маленькай лодцы да скалаў і паплыў да берагу, каб узышоўшы на ўзгорак разглядзець скалы і мялізну.

тыдняў, зваліў яго.

Чатыры месяцы працаваў Рабінзон пры пабудове лодкі і ўвесь час мроіў аб тым моманце, калі ён асягне няведамы сухазём, які бачыў у далячыні.

Лодка атрымоўвалася вельмі ўдалая. Дзень за днём ён прыладжываў машты, габляваў сьцены і быў вельмі гордым, калі, скончыўшы працу, пабачыў ляжачую на зямлі лодку, дастаткова вялікую натое, каб зьмясьціць дваццаць чалавек.

Тады ён спрабаваў апусьціць яе на ваду. Але гэта была зусім іншая справа. Сваімі сіламі ён ня мог яе скрануць з месца, хоць прыкладаў усе натугі. Яна была занадта вялікаю. Тады спрабаваў ён капаць канал ад мора да лодкі. Але, калі зрабіў частку працы, пераканаўся, што прыдзецца выкапаць вялікую колькасьць зямлі на працягу даўгіх гадоў, пакуль вада дойдзе да лодкі.

І ён тады зрокся свайго пляну, кінуў лодку ляжаць і гніць на дажджы і сонцы, а сам астаўся ў глыбокім няшчасьці.

РАЗЬДЗЕЛ ЧАЦЬВЕРТЫ

РАБІНЗОН БУДУЕ ДРУГУЮ ЛОДКУ І ПЛЫВЕ НА ЕЙ У МОРА

За чатыры гады, якія Рабінзон прабыў на абтоку, ягоная вопратка поўнасьцю зьнішчылася, так што ў яго не асталося нічога, што-б можна было назваць імем вопраткі. Вопратку ён павінен быў мець дзеля таго, што ён ня мог хадзіць разьдзетым, бо ягоная скура сьпяклася-б ад сонца; а хадзіць з голай галавой было небясьпечна, каб ня здарыўся сонечны ўдар.

Дзеля гэтага ён зьбіраў скуры козаў ды іншых зьвяроў, як лісы і зайцы, якіх яму ўдавалася застрэліць. Пасьля шматлікіх няўдачаў ён зрабіў з казінае скуры капялюш, куртку і пару кароткіх порткаў.

Скуркі ён вывярачываў поўсьцю навонкі, каб забясьпечыцца ад вільгаці ў перыядзе дажджоў. Капялюш быў вельмі высокі; з заду ён зьвісаў яму на шыю.

Пасьля шматлікіх клопатаў Рабінзон патрапіў зрабіць са скураў парасон, які ён мог адчыняць і закрываць. Ды хоць ягоная вопратка і парасон, а перадусім ягоны дзівосны капялюш, выглядалі ня вельмі прыгожа, яны былі вельмі выгоднымі, і ён мог выходзіць ува ўсякае надвор'е.

Праз наступных пяць гадоў ня здарылася нічога асаблівага, і Рабінзон увесь час пасьвячаў здабываньню харчоў, пасеву і жніву ды сушэньню радзынак.

Пад канец пятага году ён зрабіў яшчэ адну спробу збудаваць лодку. На гэты раз шмат меншую, чым перш, і хоць яму прышлося затраціць на будову каля двух гадоў, нарэшце спусьціў лодку на мора.

Лодка была замалою па тое, каб прабаваць плысьці да аддаленага сухазёму, які аднойчы бачыў, і ён скарыстоўваў яе для плаваньня каля ўзьбярэжжа ўласнага абтоку і лоўлі рыбы. На лодцы ён устанавіў невялікі машт, да якога прымацаваў маленькі ветразь, зроблены з кавалка старога карабельнага ветразя, а заміж стырна скарыстаў старое вясло. Як ён сам лічыў, лодка плавала вельмі добра.

Над стырном ён умацаваў свой вялікі парасон, нагадваючы намёт, для аховы ад сонечных праменьняў.

Рабінзон гарэў жаданьнем аплысьці навокал усяго абтоку. І вось ён заладоўвае вялікую колькасьць харчоў, бярэ сваю стрэльбу і пачынае падарожжа. Усё ішло вельмі добра, пакуль ён асягнуў усходні канец абтоку, дзе спаткаў шмат скалаў, а за імі пескавую мялізну, сягаючую на восем да дзевяці міляў у мора.

Рабінзон не спрабаваў рызыкаваць плысьці на маленькай лодцы да скалаў і паплыў да берагу, каб узышоўшы на ўзгорак разглядзець скалы і мялізну.

тыдняў, зваліў яго.

Чатыры месяцы працаваў Рабінзон пры пабудове лодкі і ўвесь час мроіў аб тым моманце, калі ён асягне няведамы сухазём, які бачыў у далячыні.

Лодка атрымоўвалася вельмі ўдалая. Дзень за днём ён прыладжываў машты, габляваў сьцены і быў вельмі гордым, калі, скончыўшы працу, пабачыў ляжачую на зямлі лодку, дастаткова вялікую натое, каб зьмясьціць дваццаць чалавек.

Тады ён спрабаваў апусьціць яе на ваду. Але гэта была зусім іншая справа. Сваімі сіламі ён ня мог яе скрануць з месца, хоць прыкладаў усе натугі. Яна была занадта вялікаю. Тады спрабаваў ён капаць канал ад мора да лодкі. Але, калі зрабіў частку працы, пераканаўся, што прыдзецца выкапаць вялікую колькасьць зямлі на працягу даўгіх гадоў, пакуль вада дойдзе да лодкі.

І ён тады зрокся свайго пляну, кінуў лодку ляжаць і гніць на дажджы і сонцы, а сам астаўся ў глыбокім нявшчасьці.

РАЗЬДЗЕЛ ЧАЦЬВЕРТЫ

РАБІНЗОН БУДУЕ ДРУГУЮ ЛОДКУ І ПЛЫВЕ НА ЕЙ У МОРА

За чатыры гады, якія Рабінзон прабыў на абтоку, ягоная вопратка поўнасьцю зьнішчылася, так што ў яго не асталося нічога, што-б можна было назваць імем вопраткі. Вопратку ён павінен быў мець дзеля таго, што ён ня мог хадзіць разьдзетым,бо ягоная скура сьпяклася-б ад сонца; а хадзіць з голай галавой было небясьпечна, каб ня здарыўся сонечны ўдар.

Дзеля гэтага ён зьбіраў скуры козаў ды іншых зьвяроў, як лісы і зайцы, якіх яму ўдавалася застрэліць. Пасьля шматлікіх няўдачаў ён зрабіў з казінае скуры капялюш, куртку і пару кароткіх порткаў.

Скуркі ён выварачываў поўсьцю навонкі, каб забясьпечыцца ад вільгаці ў пэрыядзе дажджоў. Капялюш быў вельмі высокі; з заду ён зьвісаў яму на шыю.

Пасьля шматлікіх клопатаў Рабінзон патрапіў зрабіць са скураў парасон, які ён мог адчыняць і закрываць. Ды хоць ягоная вопратка і парасон, а перадусім ягоны дзівосны капялюш, выглядалі ня вельмі прыгожа, яны былі вельмі выгоднымі, і ён мог выходзіць ува ўсякае надвор'е.

Праз наступных пяць гадоў ня здарылася нічога асаблівага, і Рабінзон увесь час пасьвячаў здабываньню харчоў, пасеву і жніву ды сушэньню радзынак.

Пад канец пятага году ён зрабіў яшчэ адну спробу збудаваць лодку. На гэты раз шмат меншую,чым перш,і хоць яму прышлося затраціць на будову каля двух гадоў, нарэшце спусьціў лодку на мора.

Лодка была замалою па тое, каб прабаваць плысьці да аддаленага сухазёму, які аднойчы бачыў, і ён скарыстоўваў яе для плаваньня каля ўзьбярэжжа ўласнага абтоку і лоўлі рыбы. На лодцы ён устанавіў невялікі машт,да якога прымацаваў маленькі ветразь, зроблены з кавалка старога карабельнага ветразя, а заміж стырна скарыстаў старое весло. Як ён сам лічыў, лодка плавала вельмі добра.

Над стырном ён умацаваў свой вялікі парасон, нагадваючы намёт, для аховы ад сонечных праменьняў.

Рабінзон гарэў жаданьнем аплысьці навокал усяго абтоку. І вось ён заладоўвае вялікую колькасьць харчоў, бярэ сваю стрэльбу і пачынае падарожжа. Усё ішло вельмі добра, пакуль ён асягнуў усходні канец абтоку, дзе спаткаў шмат скалаў, а за імі пескавую мялізну, сягаючую на восем да дзевяці міляў у мора.

Рабінзон не спрабаваў рызыкаваць плысьці на маленькай лодцы да скалаў і паплыў да берагу, каб узышоўшы на ўзгорак разглядзець скалы і мялізну.

тыдняў, зваліў яго.

Чатыры месяцы працаваў Рабінзон пры пабудове лодкі і ўвесь час мроіў аб тым моманце, калі ён асягне няведамы сухазём, які бачыў у далячыні.

Лодка атрымоўвалася вельмі ўдалая. Дзень за днём ён прыладжываў машты, габляваў сьцены і быў вельмі гордым, калі, скончыўшы працу, пабачыў ляжачую на зямлі лодку, дастаткова вялікую натое,каб зьмясьціць дваццаць чалавек.

Тады ён спрабаваў апусьціць яе на ваду. Але гэта была зусім іншая справа. Сваімі сіламі ён ня мог яе скрануць з месца,хоць прыкладаў усе натугі. Яна была занадта вялікаю. Тады спрабаваў ён капаць канал ад мора да лодкі. Але, калі зрабіў частку працы, пераканаўся, што прыдзецца выкапаць вялікую колькасьць зямлі на працягу дау-гіх гадоў, пакуль вада дойдзе да лодкі.

І ён тады зрокся свайго пляну, кінуў лодку ляжаць і гніць на дажджы і сонцы, а сам астаўся ў глыбокім няшчасьці.

РАЗЬДЗЕЛ ЧАЦЬВЕРТЫ

РАБІНЗОН БУДУЕ ДРУГУЮ ЛОДКУ І ПЛЫВЕ НА ЕЙ У МОРА

За чатыры гады, якія Рабінзон прабыў на абтоку, ягоная вопратка поўнасьцю зьнішчылася, так што ў яго не асталося нічога, што-б можна было назваць імем вопраткі. Вопратку ён павінен быў мець дзеля таго, што ён ня мог хадзіць разьдзетым,бо ягоная скура сьпяклася-б ад сонца; а хадзіць з голай галавой было небясьпечна, каб ня здарыўся сонечны ўдар.

Дзеля гэтага ён зьбіраў скуры козаў ды іншых зьвяроў, як лісы і зайцы, якіх яму ўдавалася застрэліць. Пасьля шматлікіх няўдачаў ён зрабіў з казінае скуры капялюш, куртку і пару кароткіх порткаў.

Скуркі ён вывarачываў поўсьцю навонкі, каб забясьпечыцца ад вільгаці ў пэрыядзе дажджоў. Капялюш быў вельмі высокі; з заду ён зьвісаў яму на шыю.

Пасьля шматлікіх клопатаў Рабінзон патрапіў зрабіць са скураў парасон, які ён мог адчыняць і закрываць. Ды хоць ягоная вопратка і парасон, а перадусім ягоны дзівосны капялюш, выглядалі ня вельмі прыгожа, яны былі вельмі выгоднымі, і ён мог выходзіць ува ўсякае надвор'е.

Праз наступных пяць гадоў ня здарылася нічога асаблівага, і Рабінзон увесь час пасьвячаў здабываньню харчоў, пасеву і жніву ды сушэньню радзынак.

Пад канец пятага году ён зрабіў яшчэ адну спробу збудаваць лодку. На гэты раз шмат меншую,чым перш,і хоць яму прышлося затраціць на будову каля двух гадоў, нарэшце спусьціў лодку на мора.

Лодка была замалою па тое, каб прабаваць плысьці да аддаленага сухазёму, які аднойчы бачыў, і ён скарыстоўваў яе для плаваньня каля ўзьбярэжжа ўласнага абтоку і лоўлі рыбы. На лодцы ён устанавіў невялікі машт,да якога прымацаваў маленькі ветразь, зроблены з кавалка старога карабельнага ветразя, а замісж стырна скарыстаў старое весло. Як ён сам лічыў, лодка плавала вельмі добра.

Над стырном ён умацаваў свой вялікі парасон, нагадваючы намёт, для аховы ад сонечных праменьняў.

Рабінзон гарэў жаданьнем аплысьці навокал усяго абтоку. І вось ён заладоўвае вялікую колькасьць харчоў, бярэ сваю стрэльбу і пачынае падарожжа. Усё ішло вельмі добра, пакуль ён асягнуў усходні канец абтоку, дзе спаткаў шмат скалаў, а за імі пескавую мялізну, сягаючую на восем да дзевяці міляў у мора.

Рабінзон не спрабаваў рызыкаваць плысьці на маленькай лодцы да скалаў і паплыў да берагу, каб узышоўшы на ўзгорак разглядзець скалы і мялізну.

тыдняў, зваліў яго.

Чатыры месяцы працаваў Рабінзон пры пабудове лодкі і ўвесь час мроіў аб тым моманце, калі ён асягне няведамы сухазём, які бачыў у далячыні.

Лодка атрымоўвалася вельмі ўдалая. Дзень за днём ён прыладжываў машты, габляваў сьцены і быў вельмі гордым, калі, скончыўшы працу, пабачыў ляжачую на зямлі лодку, дастаткова вялікую натое,каб зьмясьціць дваццаць чалавек.

Тады ён спрабаваў апусьціць яе на ваду. Але гэта была зусім іншая справа. Сваімі сіламі ён ня мог яе скрануць з месца,хоць прыкладаў усе натугі. Яна была занадта вялікаю. Тады спрабаваў ён капаць канал ад мора да лодкі. Але, калі зрабіў частку працы, пераканаўся, што прыдзецца выкапаць вялікую колькасьць зямлі на працягу даўгіх гадоў, пакуль вада дойдзе да лодкі.

І ён тады зрокся свайго пляну, кінуў лодку ляжаць і гніць на дажджы і сонцы, а сам астаўся ў глыбокім няшчасьці.

РАЗЬДЗЕЛ ЧАЦЬВЕРТЫ

РАБІНЗОН БУДУЕ ДРУГУЮ ЛОДКУ І ПЛЫВЕ НА ЕЙ У МОРА

За чатыры гады, якія Рабінзон прабыў на абтоку, ягоная вопратка поўнасьцю зьнішчылася, так што ў яго не асталося нічога, што-б можна было назваць імем вопраткі. Вопратку ён павінен быў мець дзеля таго, што ён ня мог хадзіць разьдзетым,бо ягоная скура сьпяклася-б ад сонца; а хадзіць з голай галавой было небясьпечна, каб ня здарыўся сонечны ўдар.

Дзеля гэтага ён зьбіраў скуры козаў ды іншых зьвяроў, як лісы і зайцы, якіх яму ўдавалася застрэліць. Пасьля шматлікіх няўдачаў ён зрабіў з казінае скуры капялюш, куртку і пару кароткіх порткаў.

Скуркі ён выварачываў поўсьцю навонкі, каб забясьпечыцца ад вільгаці ў пэрыядзе дажджоў. Капялюш быў вельмі высокі; з заду ён зьвісаў яму на шыю.

Пасьля шматлікіх клопатаў Рабінзон патрапіў зрабіць са скураў парасон, які ён мог адчыняць і закрываць. Ды хоць ягоная вопратка і парасон, а перадусім ягоны дзівосны капялюш, выглядалі ня вельмі прыгожа, яны былі вельмі выгоднымі, і ён мог выходзіць ува ўсякае надвор'е.

Праз наступных пяць гадоў ня здарылася нічога асаблівага, і Рабінзон увесь час пасьвячаў здабываньню харчоў, пасеву і жніву ды сушэньню радзынак.

Пад канец пятага году ён зрабіў яшчэ адну спробу збудаваць лодку. На гэты раз шмат меншую,чым перш,і хоць яму прышлося затраціць на будову каля двух гадоў, нарэшце спусьціў лодку на мора.

Лодка была замалою па тое, каб прабаваць плысьці да аддаленага сухазёму, які аднойчы бачыў, і ён скарыстоўваў яе для плаваньня каля ўзьбярэжжа ўласнага абтоку і лоўлі рыбы. На лодцы ён устанавіў невялікі машт,да якога прымацаваў маленькі ветразь, зроблены з кавалка старога карабельнага ветразя, а заміж стырна скарыстаў старое весло. Як ён сам лічыў, лодка плавала вельмі добра.

Над стырном ён умацаваў свой вялікі парасон, нагадваючы намёт, для аховы ад сонечных праменьняў.

Рабінзон гарэў жаданьнем аплысьці навокал усяго абтоку. І вось ён заладоўвае вялікую колькасьць харчоў, бярэ сваю стрэльбу і пачынае падарожжа. Усё ішло вельмі добра, пакуль ён асягнуў усходні канец абтоку, дзе спаткаў шмат скалаў, а за імі пескавую мялізну, сягаючую на восем да дзевяці міляў у мора.

Рабінзон не спрабаваў рызыкаваць плысьці на маленькай лодцы да скалаў і паплыў да берагу, каб узышоўшы на ўзгорак разглядзець скалы і мялізну.

тыдняў, зваліў яго.

Чатыры месяцы працаваў Рабінзон пры пабудове лодкі і ўвесь час мроіў аб тым моманце, калі ён асягне няведамы сухазём, які бачыў у далячыні.

Лодка атрымоўвалася вельмі ўдалая. Дзень за днём ён прыладжываў машты, габляваў сьцены і быў вельмі гордым, калі, скончыўшы працу, пабачыў ляжачую на зямлі лодку, дастаткова вялікую натое,каб зьмясьціць дваццаць чалавек.

Тады ён спрабаваў апусьціць яе на ваду. Але гэта была зусім іншая справа. Сваімі сіламі ён ня мог яе скрануць з месца,хоць прыкладаў усе натугі. Яна была занадта вялікаю. Тады спрабаваў ён капаць канал ад мора да лодкі. Але, калі зрабіў частку працы, пераканаўся, што прыдзецца выкапаць вялікую колькасьць зямлі на працягу даўгіх гадоў, пакуль вада дойдзе да лодкі.

І ён тады зрокся свайго пляну, кінуў лодку ляжаць і гніць на дажджы і сонцы, а сам астаўся ў глыбокім няшчасьці.

РАЗЬДЗЕЛ ЧАЦЬВЕРТЫ

РАБІНЗОН БУДУЕ ДРУГУЮ ЛОДКУ І ПЛЫВЕ НА ЕЙ У МОРА

За чатыры гады, якія Рабінзон прабыў на абтоку, ягоная вопратка поўнасьцю зьнішчылася, так што ў яго не асталося нічога, што-б можна было назваць імем вопраткі. Вопратку ён павінен быў мець дзеля таго, што ён ня мог хадзіць разьдзетым,бо ягоная скура сьпяклася-б ад сонца; а хадзіць з голай галавой было небясьпечна, каб ня здарыўся сонечны ўдар.

Дзеля гэтага ён зьбіраў скуры козаў ды іншых зьвяроў, як лісы і зайцы, якіх яму ўдавалася застрэліць. Пасьля шматлікіх няўдачаў ён зрабіў з казінае скуры капялюш, куртку і пару кароткіх порткаў.

Скуркі ён выварачываў поўсьцю навонкі, каб забясьпечыцца ад вільгаці ў пэрыядзе дажджоў. Капялюш быў вельмі высокі; з заду ён зьвісаў яму на шыю.

Пасьля шматлікіх клопатаў Рабінзон патрапіў зрабіць са скураў парасон, які ён мог адчыняць і закрываць. Ды хоць ягоная вопратка і парасон, а перадусім ягоны дзівосны капялюш, выглядалі ня вельмі прыгожа, яны былі вельмі выгоднымі, і ён мог выходзіць ува ўсякае надвор'е.

Праз наступных пяць гадоў ня здарылася нічога асаблівага, і Рабінзон увесь час пасьвячаў здабываньню харчоў, пасеву і жніву ды сушэньню радзынак.

Пад канец пятага году ён зрабіў яшчэ адну спробу збудаваць лодку. На гэты раз шмат меншую,чым перш,і хоць яму прышлося затраціць на будову каля двух гадоў, нарэшце спусьціў лодку на мора.

Лодка была замалою па тое, каб прабаваць плысьці да аддаленага сухазёму, які аднойчы бачыў, і ён скарыстоўваў яе для плаваньня каля ўзьбярэжжа ўласнага абтоку і лоўлі рыбы. На лодцы ён устанавіў невялікі машт,да якога прымацаваў маленькі ветразь, зроблены з кавалка старога карабельнага ветразя, а заміж стырна скарыстаў старое вясло. Як ён сам лічыў, лодка плавала вельмі добра.

Над стырном ён умацаваў свой вялікі парасон, нагадваючы намёт, для аховы ад сонечных праменьняў.

Рабінзон гарэў жаданьнем аплысьці навокал усяго абтоку. І вось ён заладоўвае вялікую колькасьць харчоў, бярэ сваю стрэльбу і пачынае падарожжа. Усё ішло вельмі добра, пакуль ён асягнуў усходні канец абтоку, дзе спаткаў шмат скалаў, а за імі пескавую мялізну, сягаючую на восем да дзевяці міляў у мора.

Рабінзон не спрабаваў рызыкаваць плысьці на маленькай лодцы да скалаў і паплыў да берагу, каб узышоўшы на ўзгорак разглядзець скалы і мялізну.

ДАНІЭЛЬ ДЭФО

РАБІНЗОН КРУЗО

ПЕРАКЛАЎ З АНГЕЛЬСКАЙ МОВЫ НА БЕЛАРУСКУЮ
С. КОЎШ

ВЫДАНЬНЕ БЕЛАРУСКАГА ДАПАМАГОВАГА КАМІТЭТУ
ВАТЭНШТЭТ
1947г.

ДАНІЭЛЬ ДЭФО

РАБІНЗОН КРУЗО

ПЕРАКЛАЎ З АНГЕЛЬСКАЙ МОВЫ НА БЕЛАРУСКУЮ
С. КОЎШ

ВЫДАНЬНЕ БЕЛАРУСКАГА ДАПАМАГОВАГА КАМІТЭТУ
ВАТЭНШТЭТ
1947г.

ДАНІЭЛЬ ДЭФО

РАБІНЗОН КРУЗО

ПЕРАКЛАЎ З АНГЕЛЬСКАЙ МОВЫ НА БЕЛАРУСКУЮ
С. КОЎШ

ВЫДАНЬНЕ БЕЛАРУСКАГА ДАПАМАГОВАГА КАМІТЭТУ
ВАТЭНШТЭТ
1947 г.

ДАНІЭЛЬ ДЭФО

РАБІНЗОН КРУЗО

ВЫДАНЬНЕ БЕЛАРУСКАГА ДАПАМАГОВАГА КАМІТЭТУ
ВАТЭНШТЭТ
1947